

ENTREVISTA A JUANJO SÁEZ, dibuixant

“La meva generació som uns neuròtics i uns ploramiques”

XAVIER ROCA

AVUI, 05/11/10

El dibuixant Juanjo Sáez és el responsable d'aquella sèrie del 33 que, en la primera temporada, va esdevenir un petit fenomen de culte: Arròs covat, que acaba de ser guardonada amb un premi Ondas. Reservoir Books en publica el còmic en un voluminós llibre.

- Es podria pensar que el llibre és un *making of* de la sèrie, però en realitat se'l pot llegir de manera autònoma, encara que no es conegui l'animació.

- Sí, de fet quan escrivia el guió de la sèrie ja el vaig fer en forma de còmic, encara que després es polissin algunes coses per a la traducció al dibuix animat. Com que jo desconfiava molt de la productora i de la televisió, de la inestabilitat del món audiovisual en general, vaig pensar que si finalment la cosa no tirava endavant almenys tindria un llibre.

- En el llibre defineix el protagonista, Xavi Masdéu, com el “típic beneitó català”. A què es refereix?

- És un personatge reprimit, molt preocupat per les formes, sempre té la necessitat de triar l'opció correcta i de ser una persona moderna. Si en lloc de ser català fos d'una altra banda no seria igual, en absolut. En aquest sentit, vull fer broma dels tòpics sobre els catalans, però també reivindicar aquestes característiques que ens fan diferents. Tenim una

manera de ser que dóna lloc a tensions i contradiccions que es presten molt a la comèdia, com passa amb l'humor jueu.

- Els seus llibres anteriors, com *Viviendo del cuento*, *El arte* o *Yo*, es basaven en reflexions personals i autobiogràfiques, mentre que a *Arròs covat* s'ha vist obligat a desenvolupar una narració de ficció.

- És que és un serial, i m'havia d'adaptar a aquest llenguatge. La veritat és que em va costar bastant, fins a mitjan primera temporada no li vaig agafar el truc; la productora em va ensenyar a treballar l'acció, els diàlegs... Va ser un repte.

- En altres llibres satiritza explícitament col·legues seus amb noms i cognoms, com Jordi Labanda; a *Arròs covat* hi apareix Javier Mariscal com a personatge.

- A diferència d'altres llibres, en aquest cas totes les referències a gent real són homenatges a persones que admiro. Mariscal és per a mi un referent, i em venia de gust jugar amb els tòpics que corren sobre ell, com que és milionari.

- Vostè ironitza sobre el món dels moderns, la gent *cool*, però s'ha convertit en una icona per a aquesta mateixa gent. No li sembla una paradoxa?

- És veritat, la mateixa gent amb qui em fico em segueix molt. És un fet que em fa gràcia, té la seva part irònica, absurda i contradictòria.

- Una de les claus de l'èxit d'*Arròs covat* és la complicitat generacional que estableix amb la gent nascuda als anys 70. Com definiria la seva generació?

- Som molt neuròtics i *peterpanescos*, que és un tret claríssim de la neurosi: el no voler acceptar la realitat i negar-se a créixer. Una prova és el fet que cada cop hi ha més botigues que venen ninotets amb els personatges de la nostra infantesa. Ens han educat uns pares que s'han criat en la postguerra i el franquisme, ens han encomanat la seva por i ens han sobreprotegit. És una tesi *patillera* i de psicologia barata, però en general som uns ploramiques.